

РОЗДІЛ 3 АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО

УДК 342.9

Баганець О.В.,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри управління безпекою, антикорупційної
та правоохоронної діяльності Навчально-наукового
Інституту права ім. князя Володимира Великого МАУП

ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КООРДИНАЦІЙНОЇ РОЛІ ЯК ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ

В статті проаналізовано поняття принципів координаційної ролі. Визначено принципи координаційної ролі як функції держави. Визначено характерні ознаки принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави.

Ключові слова: принципи, координація, принципи координаційної ролі, функції держави.

Баганець О.В. Принципы административно-правовой регулировки координационной роли как функции государства

В статье проанализировано понятие принципов координационной роли. Определены принципы координационной роли как функции государства. Определены характерные признаки принципов административно-правового регулирования координационной роли как функции государства.

Ключевые слова: принципы, координация, принципы координационной роли, функции государства.

Baganets O. Principles of administrative regulation of the coordination role as a function of the state

The concept of the principles of coordination role is analyzed. The principles of coordination role as functions of the state are defined. The characteristic features of the principles of administrative-legal regulation of the coordination role as functions of the state are determined.

Key words: principles, coordination, principles of coordination role, functions of the state.

Принципами є важлива фундаментальна категорія, на основі якої будується уся система права, тому дослідження принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави дозволить здійснити ґрунтовніший аналіз досліджуваної категорії. Ними характеризується зміст права та його структура, оскільки вони є показником пов'язаності теоретичних знань у межах системи права та їх взаємодії. Від ступеня розробленості принципів та їх реалізації безпосередньо залежить стабільність окремо визначеного інституту, тож актуальність дослідження принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави варто сформулювати з огляду на те, що ступінь їх наукової розробленості та практичної реалізації має безпосередній вплив на ефективність досліджуваного інституту, а його функціонування значною мірою залежить від керівних ідей. У контексті адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави принципи отримують свій вияв у нормах адміністративного права, а за їх допомогою характеризується її зміст, структура тощо. Принципи адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави є тим фундаментом, в основу якого закладена регламентація втілення даної функції у суспільних правовідносинах, тому належне узгодження дій між різними елементами державного апарату без їх встановлення є неможливим. Дане питання фактично не є дослідженим на науковому рівні, тому відзначимо його теоретичну новизну для вітчизняної науки.

Необхідність дослідження принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави обумовлено важливістю заповнення теоретичних прогалів, та наукового сприяння вирішенню законодавцем існуючих проблем правового регулювання даного інституту. Із урахуванням всього вищезазначеного, питання, пов'язані із адміністративно-правовим регулюванням координаційної ролі як функції держави є актуальними для дослідження на сьогодні, а його принципи у даному контексті є одними із першочергових.

Принципи адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави є недослідженими у науковій літературі питаннями. При цьому, варто відзначити, що координаційна

роль у цілому майже не розглядається через призму зазначених категорій. У правовій доктрині наявна низка робіт, присвячених координаційній ролі як функції прокуратури, митних та правоохоронних органів, у яких розглядаються такі питання, проте у контексті координаційної ролі як функції держави виділені питання є новими. Принципи координаційної діяльності у різноманітних сферах розробляли такі дослідники, як В.С. Бабкова, О.М. Бандурка, М.М. Бурбика, В.І. Вишківська, Л.М. Давиденко, П.М. Каркач, В.Т. Комзюк, М.М. Литвин, О.М. Литвинов, А.В. Махнюк, Д.В. Суходубов, В.В. Сухонос тощо. Проте, жоден із зазначених науковців не розглядав координаційну роль саме як функцію держави, що і обумовлює необхідність проведення даного дослідження.

Визначення принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави.

Із огляду на вкрай низький рівень наукової уваги до питання координаційної ролі як функції держави, його сутності, ознак та напрямів, одним із першочергових завдань стало визначення системи принципів даного інституту, як основної та вихідної ідеї усієї системи державного впливу на суспільні відносини. Недостатню увагу до розробки принципів досліджуваного інституту можна пояснити з однієї сторони, його загальним фрагментарним рівнем дослідженості, і як наслідок ігнорування науковцями таких питань як принципи координаційної ролі як функції держави, та з іншої сторони, проблемами теоретичного сприйняття поняття «принципи». Навіть на сьогодні, принципи координаційної ролі як функції держави ще не розглядаються як фундаментальні категорії, оскільки багато науковців до цих пір сприймають їх абстрактно та відособлено від практичної діяльності. Втім, координація, як нами встановлено, є складним явищем, тож без встановлення найбільш загальних ідей неможливо встановити ні її сутність, ні сутність функціонування держави загалом.

На науковому рівні відзначається, що розуміння принципів координаційної ролі дещо відрізняється від загальноприйнятого розуміння принципів. Якщо у загальному розумінні принципи тлумачаться як першооснова правового регулювання у певній сфері, то значення принципів координаційної ролі цим не обмежується. Наприклад, П.М. Каркач під принципами координації розуміє загальні керівні положення або засоби, що визначають повноваження суб'єктів координації, і є гарантією її здійснення [1, с. 286]. Тобто, окрім загального розуміння принципів як загальних керівних положень, дослідниками указується і на те, що за допомогою принципів можуть визначатись певні важливі елементи відповідних правовідносин, а також здійснюватись забезпечення функціонування усього інституту загалом.

У свою чергу Д.В. Суходубов визначає принципи координації як правові засоби здійснення координації, і визнає, що вони є загальними керівними положеннями координації діяльності правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю і є обов'язковими для всіх учасників координації [2, с. 58]. Тобто, принципи є не просто керівними положеннями, а й інструментом, що сприяє досягненню завдань координаційної функції. У даному випадку завданням є боротьба зі злочинністю, а у при аналізі координаційної ролі як функції держави, таким завданням може бути узгодження дій між різними елементами державного апарату.

Отже, із зазначених дефініцій можна виділити наступні ознаки принципів координації:

- 1) є загальними керівними положеннями координації;
- 2) визначення у їх змісті повноважень суб'єктів координації;
- 3) гарантованість – є гарантією здійснення координації;
- 4) цільова спрямованість – тобто, сприяння досягненню завдань координації за бажаними напрямами та результатами координації;

5) обов'язковість для усіх учасників координації – принципи являють собою не пораду чи рекомендацію, а вимагають обов'язкового та різнобічного втілення у відповідних правовідносинах.

Щодо класифікації принципів координації науковці переважно підходять до даного питання по різному. Так, В.С. Бабкова, досліджуючи принципи координаційної діяльності прокуратури у сфері протидії злочинності та корупції, здійснила їх виокремлення на основі та у відповідності до принципів організації і діяльності прокуратури, і до них віднесла: 1) законність; 2) рівність суб'єктів координаційної діяльності у визначенні проблемних питань щодо запобігання і протидії злочинності та корупції, розробці пропозицій щодо заходів, спрямованих на їх подолання; 3) самостійність кожного правоохоронного органу при реалізації узгоджених рішень; 4) відповідальність керівників правоохоронних органів, в межах їх компетенції, за якісне і своєчасне виконання узгоджених заходів; 5) гласність щодо проведення координаційних заходів, висвітлення результатів проведеної роботи у засобах масової інформації в межах, які не суперечать вимогам законодавства про захист прав, свобод людини і громадянина, державної та іншої таємниці [3]. У контексті теми нашого дослідження деякі із

зазначених принципів мають суто спеціальний характер та є похідними від сутності про курської діяльності. Наприклад, гласність щодо проведення координаційних заходів та відповідальність керівників правоохоронних органів неможливо визначити як принципи координаційної функції держави, адже він є похідними від функцій прокуратури. Проте, інші принципи мають доволі загальний характер. Так, принцип законності доцільно віднести і до принципів координаційної ролі як функції держави, оскільки це основний принцип будь-якої діяльності, що регламентується правом, та який має міжгалузевий характер. Не можна говорити про характерність принципу законності для якоїсь певної галузі – він має бути основним та фундаментальним в усіх сферах суспільного життя. З іншої сторони, у правовій теорії нашої держави є низка інших міжгалузевих принципів, таких як принципи верховенства права, гуманізму, демократизму тощо. Тому не доцільно виділяючи серед принципів координаційної діяльності окремі загальноправові, ігнорувати інші, теж характерні для правового регулювання будь-якої сфери суспільного життя. Тож, для вирішення даної теоретичної проблеми пропонуємо розрізняти загальноправові та спеціальні принципи координаційної діяльності. Принцип рівності суб'єктів координаційної діяльності також можна тлумачити і як принцип координаційної функції держави, оскільки по-перше, його актуальність слідує вже із самого визначення сутності даного явища, та по-друге, недодержання рівності суб'єктів може призвести перехід від координації до субординації чи реординації. Із рівності суб'єктів можна зробити висновок, що у відповідних правовідносинах кожен із них переслідує власні цілі. Самостійність суб'єктів координації потребує певних уточнень - хоча, вступаючи у відповідні правовідносини, суб'єкти координації діють на основі врахування спільних інтересів та/або компетенції, проте прийняття ними рішень не потребує узгодження із іншими елементами державного апарату, тож також погодимось із актуальністю даного принципу для теми нашого дослідження.

Аналогічну класифікацію пропонують Л.М. Давиденко та О.М. Бандурка, які виділяють наступні принципи координації у правоохоронних органах: 1) законність; 2) рівність всіх учасників координації в підготовці питань, внесенні пропозицій, розробці рекомендацій і заходів; 3) самостійність кожного правоохоронного органу в межах наданих йому законодавством України повноважень при виконанні погоджених рішень, рекомендацій і заходів; 4) відповідальність керівників кожного правоохоронного органу за виконання погоджених заходів [4, с. 299]. Інакшим чином пропонує класифікувати принципи координації О.М. Литвинов, який їх розподіляє на дві групи: 1) загальноправові принципи: законність, гласність, гуманізм; 2) спеціально-галузеві принципи: управлінські; кримінологічні [5, с. 75]. У даному контексті відзначимо наступне: по-перше, позитивною рисою даної класифікації є розподіл принципів на загальноправові та спеціальні, на що нами також вказувалось раніше; по-друге, спеціальногалузеві принципи з точки зору дослідника є занадто вузькоспеціалізованими, тобто відповідають сутності даної групи; по-третє, перелік загальноправових принципів доповнений принципом гуманізму, проте у такому випадку незрозуміло чому автор обмежився лише ним.

Із точки зору М.М. Литвина та А.В. Махнюка, при розгляді координації у протидії транскордонній злочинності, координація діяльності повинна будуватися на таких основних принципах: 1) неухильне додержання законності, конституційних прав і свобод громадян усіма суб'єктами взаємодії; 2) комплексне використання сил і засобів суб'єктів взаємодії за умови чіткого розмежування компетенції; 3) процесуальна самостійність співробітників, які беруть участь у спільних міжвідомчих заходах, насамперед, слідчих; 4) персональна відповідальність уповноважених керівників, на яких покладено функцію координації зусиль за організацію та наслідки заходів, насамперед, спільних оперативно-розшукових і слідчих дій; узгодженість під час планування спільних заходів; 5) безперервність в організації оперативно-розшукових заходів і провадженні у справах з розкриття злочинів; 6) активне використання новітніх наукових і технічних досягнень у роботі щодо запобігання, розкриття та розслідування злочинів; 7) обмін інформацією з додержанням правил нерозголошення даних попереднього розслідування та оперативно-розшукових заходів [6, с. 6]. Така класифікація принципів має виключно спеціальний характер і базується на завданнях протидії транскордонній злочинності та компетенції суб'єктів таких правовідносин, тому для інституту координаційної ролі як функції держави можуть бути характерними лише найзагальніші принципи, такі як законності чи самостійності.

Звертаючись до праць, у яких аналізувалось питання принципів здійснення інших функцій держави, у першу чергу відзначимо роботу В.І. Вишковської, яка проаналізувала принципи здійснення правозахисної функції держави. Із точки зору ученої, їх варто розподілити на дві групи: 1) загальні - визначаються рівнем розвитку суспільства, що є результатом досягнення людства: до них слід віднести принцип гуманізму, принцип демократизму, принцип соціальної справедливості, принцип рівності всіх перед законом; 2) спеціальні - своєрідна система координат в межах якої здійснюється правозахисна

функція держави: до цієї групи принципів належать принцип верховенства права; принцип законності; принцип гласності; принцип спільної діяльності органів державної влади України з органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, населенням; принцип незалежності суб'єктів здійснення правохисної функції держави; принцип професіоналізму та компетентності [7, с. 118]. Перелік загальноправових принципів у даній позиції є більш досконалим, ніж у попередніх проаналізованих, із кожним із них погоджуємось, і відзначаємо їх актуальність і для координаційної ролі як функції держави. Щодо спеціальних принципів, із нашої точки зору низка із них також є загальними. Наприклад, принципи верховенства права, законності і гласності вже раніше відзначались нами у працях інших авторів саме як загальноправові. Принцип спільної діяльності органів державної влади України з органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, населенням підкреслювався нами раніше у даній роботі, адже його зміст також є основою розуміння сутності координаційної ролі як функції держави. Тому, можна зробити висновок, що не зважаючи на у цілому спеціалізований характер даної позиції, більшість принципів є характерними і для досліджуваної нами функції.

Окрім того, при дослідженні передумов зародження та сучасного стану адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави нами підкреслювалось, що в основі розвитку даного інституту перебували принципи єдності і взаємодії. Вважаємо, що і на сьогодні дані принципи залишаються керівними ідеям координаційної ролі як функції держави.

Таким чином, на основі здійсненого дослідження та проаналізованих авторських позицій, визначимо наступні принципи координаційної ролі як функції держави:

1. Загальні: 1) принцип законності; 2) принцип гуманізму; 3) принцип верховенства права.
2. Спеціальні: 1) принцип рівності суб'єктів координаційної діяльності; 2) принцип самостійності кожного суб'єкта при реалізації узгоджених рішень; 3) принцип спільної діяльності органів державної влади України з органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, населенням; 4) принцип незалежності суб'єктів; 5) принцип єдності і взаємодії.

Принцип законності полягає у неухильному дотриманні та виконанні приписів закону суб'єктами координаційної діяльності держави, тобто елементами державного апарату і невідними суб'єктами суспільної системи, іншими словами - органами державної влади України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, населенням тощо. Суб'єкти координаційної діяльності держави можуть використовувати усі надані їм законом права для виконання покладених чинним законодавством завдань, проте за умови, що їх діяльність не виходитиме за межі, встановлені законом. Даний принцип є конституційним і закріплюється зокрема у нормах Основного Закону [8], а також у законодавчих актах, які регламентують діяльність вищевказаних суб'єктів та в яких чітко закріплено вимоги про необхідність дотримуватися приписів законодавства України. Зазначений принцип є загальним, оскільки законність є основою будь-якої діяльності, регламентованої правом, а вимоги про виконання законності стосуються усіх без виключення суб'єктів будь-яких правовідносин.

Принцип гуманізму також є конституційним і його зміст пов'язується із визнанням цінності людини, її гідності, прав тощо. Згідно зі статтею 3 Конституції України [8], людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Тому, при реалізації координаційної ролі як функції держави важливим є урахування гуманістичних засад, як критерію прогресивності даного інституту. Проаналізувавши наукову літературу, присвячену аналізу принципу гуманізму [9;10;11], дійдемо до висновку, що принцип гуманізму при реалізації координаційної ролі як функції держави передусім полягає у забезпеченні прав людини у процесі координаційної діяльності; у виявленні порушень, їх засудженні та відновленні порушених прав; у створенні умов для забезпеченні прав людини при координаційній діяльності; у обговоренні прав людини суб'єктами координаційної діяльності.

Принцип верховенства права слідує із статті 8 Конституції України [8], згідно якої в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Визнання, дотримання та реалізація на практиці даного принципу є важливою умовою участі у правовідносинах будь-яких суб'єктів, у тому числі й учасників координаційної діяльності держави. За інакших умов, існування правової держави неможливе. При цьому, конституційне закріплення даного принципу свідчить про те, що він є одним із пріоритетних.

Спеціальні принципи, виділені нами, мають більш специфічний характер, при тому навіть ті принципи, які нами підкреслювались та запозичувались із праць інших науковців, у контексті координаційної ролі як функції держави також характеризуються специфічними особливостями.

Так, принцип рівності суб'єктів координаційної діяльності означає, що координація здійснюється державою на засадах рівності усіх її учасників, що обумовлено правовим становищем кожного органу, який бере участь у координації [3, с. 6]. Як нами встановлено у даній роботі, між суб'єктами

координації відсутні субординаційні зв'язки, тобто різні елементи державного апарату та невіддільні суб'єкти суспільної системи не підкорюються один одному і не залежать один від одного. Необхідність упорядкування їхніх дій обумовлена необхідністю досягнення спільного результату. При цьому, всі сторони координації мають право на власні думки, позиції та пропозиції, а також на недопущення дискримінацій.

Принцип самостійності кожного суб'єкта при реалізації узгоджених рішень полягає у тому, що прийняття рішень суб'єктами координації не потребує погодження чи затвердження іншими учасниками. Шляхом реалізації даного принципу відбувається відокремлення суб'єктів координаційної діяльності держави один від одного, а також враховується специфічний характер кожного суб'єкту (компетенція, структура, особливості функціонування тощо). Тобто, учасники координації не можуть втручатись у діяльність інших суб'єктів чи давати розпорядження, а їхні зв'язки є у більшій мірі узгоджувальними чи упорядковувальними.

Принцип спільної діяльності органів державної влади України з органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, населенням є однією із умов забезпечення ефективності взаємодії суб'єктів координації. Як нами було раніше встановлено у даній роботі, сутність координаційної ролі як функції держави передусім полягає в узгодженні дій між різними елементами державного апарату та в координуванні дій між державним апаратом й невіддільними суб'єктами суспільної системи. Спільна діяльність проявляється у тому, що дії усіх суб'єктів компетенції узгоджуються на основі врахування спільних інтересів та/або компетенції з метою досягнення максимальної результативності.

Принцип незалежності суб'єктів координаційної ролі як функції держави за своєю сутністю є близьким до раніше проаналізованих принципів, і полягає у тому, що кожен із учасників є повноцінним самостійним не підпорядкованим нікому суб'єктом. Ніякі накази чи вказівки інших суб'єктів не можуть бути підставою для дій чи бездіяльності таких осіб у відповідних правовідносинах. Суб'єкти не є підконтрольними чи підзвітними щодо інших суб'єктів, чи піддаватись сторонньому тиску із метою прийняття тих чи інших рішень. Як відзначає В.І. Вишковська, суб'єкти координаційних відносин підпорядковуються лише праву та закону [7, с. 96-97]. Тобто, ніхто не може зобов'язати такі елементи здійснювати діяльність, що суперечить чинному законодавству України.

Принципи єдності і взаємодії були нами виділені внаслідок дослідження питань передумов зародження та сучасного стану адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави. Вітчизняними науковцями неодноразово здійснювались вказівки на те, що у попередні історичні епохи розвиток досліджуваного інституту здійснювався саме із урахуванням зазначених принципів. Єдність являє собою тісний зв'язок, згуртованість, цілісність, неподільність [12, с. 361]. Тобто, єдність як принцип координаційної ролі як функції держави – це передусім тісний зв'язок між елементами державного апарату та державним апаратом й невіддільними суб'єктами суспільної системи, а також їх згуртованість для досягнення спільних цілей. У свою чергу, взаємодія – це взаємний зв'язок між предметами у дії [12, с. 125]. Тобто це не просто тісний статичний зв'язок між елементами державного апарату та державним апаратом й невіддільними суб'єктами суспільної системи як суб'єктів одних і тих самих правовідносин. Єдність є принципом суб'єктів координаційної ролі як функції держави, які вступають у відповідні правовідносини, у той час як взаємодія - принцип суб'єктів координаційної ролі як функції держави, які вже є їх активними учасниками.

Отже, принципи адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави у загальних рисах не відрізняються від принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі окремих інститутів чи інших функцій держави. Разом із тим, кожен із проаналізованих принципів виділяється характерною лише йому специфікою, обумовленою особливостями досліджуваного інституту.

Загалом, підсумовуючи дослідження принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави, зробимо висновок, що дані правові категорії у юридичній науці часто розглядають у сукупності та взаємозв'язку, і наше дослідження засвідчило їх близькість та комплексність.

Так, аналіз питань принципів адміністративно-правового регулювання координаційної ролі як функції держави засвідчив необхідність його розгляду одночасно у двох площинах. Із однієї сторони в основі досліджуваного інституту перебуває низка загальноправових принципів, які мають міжгалузевий характер. З іншої сторони, нами встановлено наявність специфічних фундаментальних ідей, на основі яких побудовано досліджуваний інститут.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Каркач П. М. Організація роботи прокуратури міста, району : метод. посіб. з організації роботи в міських, районних прокуратурах. - Х. : Право, 2008. - 352 с
2. Суходубов Д. В. Координаційна діяльність прокуратури щодо боротьби зі злочинністю : дис. на здоб. наук. ступ. канд. юрид. наук : 12.00.10. - Х., 2012. - 215 с.
3. Бабкова В. С. Принципи координаційної діяльності прокуратури у сфері протидії злочинності та корупції. Теорія і практика правознавства. - 2013. - Вип. 1. - URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/tipp_2013_1_27.
4. Бандурка А. М. Преступность в Украине: причины и противодействие : моногр. - Х. : Основа, 2003. - 368 с.
5. Литвинов О. М. Адміністративно-територіальна координація діяльності суб'єктів профілактики злочинів в Україні на місцевому рівні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. - Х., 2002. - 276 с.
6. Литвин М.М., Махнюк А.В. Координація діяльності у сфері інтегрованого управління кордонами. Державне управління. - 2011. - № 1. - С. 3-9.
7. Вишковська В. І. Правозахисна функція держави сутність та механізм здійснення в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. - Київ, 2014. - 224 с.
8. Конституція України. Закон України від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР). - 1996. - № 30. - Ст. 141.
9. Чеботарьев С. С. Гуманізм як принцип права України. Актуальні проблеми держави і права. - 2012. - Вип. 65. - С. 205-210
10. Гусарев С.Д. Гуманізм як основоположна ідея сучасного правового світогляду. Альманах права. — 2012. — Вип. 3. — С. 47-51. — Бібліогр.: 4 назв. — укр
11. Беньковський С. Ю. Принцип гуманізму, як загальносоціальний принцип провадження у справах про адміністративні правопорушення. Форум права. - 2007. - № 3. - С. 44-47.
12. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.). Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. - К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. - 1728 с.

УДК 351.746.3.

Коваленко Ю. О.,
здобувач Міжрегіональної
Академії управління персоналом

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНАХ УКРАЇНИ

Стаття присвячена концептуалізації нормативно-правових заходів інформаційного забезпечення протидії корупції в правоохоронних органах України. Вперше автором виокремлюються рівні цих заходів, а також обґрунтовуються їх антикорупційні можливості. У висновках до статті підсумовується сутність розглянутих заходів інформаційного забезпечення протидії корупції в означених державних органах.

Ключові слова: антикорупційна діяльність, інформаційне забезпечення, інформація, корупція, нормативно-правові заходи, правоохоронний орган, протидія корупції.

Коваленко Ю.О. Нормативно-правовые мероприятия информационного обеспечения противодействия коррупции в правоохранительных органах Украины

Статья посвящена концептуализации нормативно-правовых мер по обеспечению противодействия коррупции в правоохранительных органах Украины. Впервые автором выделяются уровни данных мероприятий, а также обосновываются их антикоррупционные возможности. В выводах к статье суммируется сущность рассматриваемых мер информационного обеспечения противодействия коррупции в указанных государственных органах.

Ключевые слова: антикоррупционная деятельность, информационное обеспечение, информация, коррупция, нормативно-правовые мероприятия, правоохранительный орган,